

Návrhová žádání žalobkyně

- určit, že Lucemburské velkovévodství tím, že nejpozději do 18. dubna 2016 neuvedlo v platnost právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2014/25/EU ze dne 26. února 2014 o zadávání zakázek subjekty působícími v odvětví vodního hospodářství, energetiky, dopravy a poštovních služeb a o zrušení směrnice 2004/17/ES (Úř. věst. L 94, s. 243), nebo v každém případě tím, o těchto předpisech neuvědomilo Komisi, porušilo povinnosti, které pro ně vyplývají z čl. 106 odst. 1 uvedené směrnice,
- uložit Lucemburskému velkovévodství v souladu s čl. 260 odst. 3 SFEU zaplacení penále ve výši 11 628 eur za den ode dne vyhlášení rozsudku v projednávané věci pro nesplnění povinnosti sdělit opatření provádějící směrnicí 2014/25/EU,
- uložit Lucemburskému velkovévodství náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

1. Členské státy byly podle čl. 106 odst. 1 směrnice 2014/25/EU povinny uvést v platnost předpisy nezbytné pro dosažení souladu s touto směrnicí nejpozději do 18. dubna 2016. Vzhledem k tomu, že Lucembursko neoznámilo Komisi opatření provádějící tuto směrnici, tento orgán se rozhodl předložit věc Soudnímu dvoru.
2. Ve své žalobě Komise navrhuje uložit Lucembursku denní penále ve výši 11 628 eur. Při výpočtu výše penále byla zohledněna závažnost a délka trvání nesplnění povinnosti, jakož i k odstrašující účinek závisející na platební schopnosti tohoto členského státu.

**Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Hoge Raad der Nederlanden (Nizozemsko) dne
9. února 2018 – Sociale Verzekeringsbank (Svb) v. F. van den Berg, H.D. Giessen**

(Věc C-95/18)

(2018/C 161/24)

Jednací jazyk: nizozemština

Předkládající soud

Hoge Raad der Nederlanden

Účastníci původního řízení

Žalobce: Sociale Verzekeringsbank (Svb)

Žalovaný: F. van den Berg, H.D. Giesen

Předběžné otázky

- 1 a) Je třeba články 45 a 48 SFEU vykládat v tom smyslu, že v takových případech, jako je projednávaný případ, brání vnitrostátní právní úpravě jako je čl. 6a písm. b) AOW? ⁽¹⁾ Tato právní úprava vede k tomu, že rezident v Nizozemsku není pojištěn v systému sociálního zabezpečení tohoto státu bydliště, pokud vykonává pracovní činnost v jiném členském státě a na základě článku 13 nařízení č. 1408/71 ⁽²⁾ se na něj vztahují právní předpisy sociálního zabezpečení státu zaměstnání. Projednávané případy se vyznačují tím, že dotčené osoby na základě zákonné právní úpravy státu zaměstnání nemají na základě omezeného rozsahu svého zaměstnání v tomto státě nárok na starobní důchod.

- b) Je pro zodpovězení otázky 1a relevantní, že pro rezidenta státu bydliště, který není příslušný podle článku 13 nařízení č. 1408/71, neexistuje povinnost odvádět příspěvek do systému sociálního zabezpečení tohoto státu bydliště? Pro období, v němž rezident vykonává pracovní činnost v jiném členském státě, se totiž na něj na základě článku 13 nařízení č. 1408/71 vztahuje pouze systém sociálního zabezpečení státu zaměstnání, a rovněž vnitrostátní nizozemské právní předpisy nestanoví v takovém případě povinnost platit příspěvek.
- 2) Je pro zodpovězení otázky 1 relevantní skutečnost, že dotčené osoby mohly uzavřít dobrovolné pojištění podle AOW nebo požádat SvB o uzavření dohody ve smyslu článku 17 nařízení č. 1408/71?
- 3) Brání článek 13 nařízení č. 1408/71 tomu, aby takové osobě, jako je manželka H.R. Giesena, která před 1. lednem 1989 byla v rámci posouzení pouze na základě vnitrostátních právních předpisů ve svém státě bydliště, tedy v Nizozemsku, pojištěna podle AOW, vznikl na základě tohoto pojištění nárok na starobní důchod, pokud se jedná o období, v nichž se podle tohoto ustanovení nařízení na ni vztahovaly kvůli zaměstnání v jiném členském státě právní předpisy tohoto státu zaměstnání? Nebo je nárok na dávku na základě AOW třeba považovat za nárok na dávku, který podle vnitrostátního práva nesouvisí s podmínkami zaměstnání a pojištění ve smyslu rozsudku Bosmann⁽³⁾, takže úvahy v tomto rozsudku se mohou v tomto případě použít?

⁽¹⁾ Algemene ouderdomswet (obecný zákon o důchodovém pojištění, dále jen „AOW“)

⁽²⁾ Nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 ze dne 14. června 1971 o uplatňování systémů sociálního zabezpečení na zaměstnané osoby, osoby samostatně výdělečně činné a jejich rodinné příslušníky pohybující se v rámci Společenství (Úř. věst. 1971, L 149, s. 2).

⁽³⁾ EU:C:2008:290

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Hoge Raad der Nederlanden (Nizozemsko) dne 9. února 2018 – Sociale Verzekeringsbank (Svb) v. C.E. Franzen

(Věc C-96/18)

(2018/C 161/25)

Jednací jazyk: nizozemština

Předkládající soud

Hoge Raad der Nederlanden

Účastníci původního řízení

Žalobce: Sociale Verzekeringsbank (Svb)

Žalovaný: C.E. Franzen

Předběžné otázky

- 1) Je třeba články 45 a 48 SFEU vykládat v tom smyslu, že v takovém případě, jako je projednávaný případ, brání vnitrostátní právní úpravě jako je čl. 6a písm. b) AKW⁽¹⁾? Tato právní úprava vede k tomu, že rezident v Nizozemsku není pojištěn v systému sociálního zabezpečení tohoto státu bydliště, pokud vykonává pracovní činnost v jiném členském státě a na základě článku 13 nařízení č. 1408/71⁽²⁾ se na něj vztahují právní předpisy sociálního zabezpečení státu zaměstnání. Projednávaný případ se vyznačuje tím, že dotčená na základě zákonné právní úpravy státu zaměstnání nemá na základě omezeného rozsahu svého zaměstnání v tomto státě nárok na příspěvek na dítě.